

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*O, zeg wat is waarheid, — de grootste schat!
Niet de weelde der aarde gelijk!
Onschatbaar de waarde van waarheid zal zijn,
Als de vorst'lijke troon wordt gerekend slechts schijn,
Wordt gerekend als stof en als slijk.*

HEILIGE LOFZANGEN.

No. 10.

15 Mei 1912.

17de Jaargang.

OORZAAK EN GEVOLG.

Uittreksel uit eene predikatie van Ouderling NEPHI MORRIS,
gehouden te Salt-Lake-City, in den tabernakel, 14 Februari 1912.

Altijd en overal is er eene directe verbinding tusschen oorzaak en gevolg. Wij mogen somtijds alleen het effect of het gevolg zien van een of andere zaak, en niet de oorzaak, maar dan ligt dat enkel en alleen aan onze gebrekkige kennis. Wij zien de tegenwoordige toestanden welke op hunne beurt allemaal het gevolg zijn van, en samenhangen met reeds plaats gehad hebbende oorzaken. De vrijheid welke wij heden ten dage genieten, zoowel staatkundig als godsdienstig, is de erfenis van hetgeen anderen voor ons als het ware hebben bevochten, — zij zijn de resultaten, of de gevolgen beter gezegd, — van werk wat vóór ons is gedaan geworden. Ik herinner mij eens gelezen te hebben van een Engelsch schrijver, welke dezelfde zaak door middel van een beeld verduidelijkte, en hij vroeg de aandacht voor een groot en vettig wiel draaiende om een disselboom. Aan het andere eind van een lang gebouw was een zeer schoon stuk zijde wat van uit de fabriek werd weggenomen. Deze twee schenen zeer ongelijk en waren gescheiden door een verbazende afstand, maar toch waren ze onmiddellijk met elkander verbonden, de eene als oorzaak en het andere als gevolg! Hij verduidelijkte zijne gedachte verder door een beeld te gebruiken in betrekking tot een voorval wat plaats had in Engeland omtrent twee eeuwen

geleden. Een zeker Engelschman kwam in aanraking met eene dame bij een heel alledaagsch voorval, of liever ongeluk, namelijk het onderweg breken van een wagen. De twee trouwden, kwamen naar Amerika en werden de voorouders van George Washington. Dit heel eenvoudige ongeval was een der schakels in den keten van gebeurtenissen welke eindigden in het resultaat van het voortkomen van George Washington hier in dit groote land (Amerika) welke hem zijn vader noemt. Niet te veel gewaagd is het van wie dan ook, die geloofd in de voorzienigheid van God om te zeggen, dat Zijne hand in dit kleine ongeval was, want hierdoor bekwamen wij zulk een groot voordeel dat inderdaad Zijne hand hierin wel mag werden erkend. Om Gods doeleinden verder te bespreken en te overdenken, neem bijvoorbeeld het oude Israel hoe dat voor verscheiden eeuwen vertoefde in Egypte, en aldaar voor langen tijd in slavernij verkeerde, alvorens de tijd kwam van hunne bevrijding. Zij waren ten eerste bevreesd voor de despotieke natie, die hen veroordeelde om watersjouwers en houthakkers te zijn. Toen kwam de tijd, dat Pharao had aangezegd, dat alle de mannelijke kinderen van het volk het leven moest worden benomen. Eén jongetje echter werd bewaard en bleef in leven. Hij werd gevonden in den delta van den Nijl, drijvende in een klein mandje van gevlochten teenen. Deze man groeide op tot groote waardigheid en hij was enkel bewaard opdat hij in latere dagen de zaligheid van hun God op het volk van Israel zou brengen. En door dit heel eenvoudige voorval, in anderen zin echter door die bovennatuurlijke bewaring, was de groote wetgever en verlosser van de Joden behouden gebleven voor zijn volk.

Menigmaal in mijn jongere jaren heb ik mij verwonderd waarom de God des Hemels besloot om de kinderen Israëls in het land Palestina te doen wonen, en waarom dat land het land der beloften werd, wijl toch de vallei van den Nijl veel begeerlijker scheen. Die was verzorgd geworden voor eeuwen lang, en natien honderd malen grooter dan de Hebreëen hadden daar gewoond. Het had bewezen een en ander voort te kunnen brengen voldoende voor natien veel grooter dan het Joodsche ras immer zou kunnen worden. En toch, de God des Hemels, de God der natien nam van die vruchtbare Nijlvallei Zijn volk der belofte en liet hen reizen door de wildernis voor meer dan veertig jaar, om hen in te zetten op een klein bijzonder stukje grond daar aan het oostelijke strand van de Middellandsche zee. En om hen daar te krijgen, dat handje vol menschen ongeveer 100.000 in getal, overeenkomstig de volkstelling van Jozua, had Hij hen in te wikkelen in veldslagen en oorlogen van de moei-

lijkste soort. Soms verwoesten ze heele steden, ja zelfs heele geslachten werden door hen uitgeroeid van hun bestaan. De belofte des vredes werd gemaakt door de legers van Israel, maar wanneer tegenstand zich voordeed, dan verkeerde dien vrede onmiddellijk in den felsten oorlog. Jozua was de kapitein van de legers der Hebreëen en God zelf was de generaal, en onder de directe aanvoer van den Heer vonden de oorlogen plaats, totdat niet alleen steden maar zelfs heele natiën waren onderworpen en teniet gedaan, niet uitzonderende zelfs de weerlooze vrouwen, noch het vee dat in de poorten was. Er is gezegd geworden dat ze moedig en voldaan waden door stroomen van bloed, en dat ze de prairien ophoopten met bergen van den dood. En dat alles voor het volbrengen van wat? Voor Gods machtig doeleinde? Laat ons eens zien. Alles is niet zoo heel duidelijk, tenzij wij een meer voorzichtig onderzoek instellen omtrent de omstandigheden en de toestanden die deze historische gebeurtenissen omringden. De overheerschende krachten der oude wereld waren zeer dicht gezeteld rondom de Middellandsche zee. Op dat groote schiereiland wat zich uitstreckte in de wateren van de even genoemde zee, verheven op hare zeven heuvelen zat Rome, de trotsche koningin der wereld. Verder oostelijk waren andere groote steden, zooals die van Griekenland, namelijk Athene en Corinthe, nog verder Eteze, Antiochie, Neapolis en Philippi; ten zuiden was Carthage met hare duistere geschiedenis, en in het zuid-oosten was Alexandrië, eene der trotschten op hetgeen door haar was volvoerd, — eene stad gebouwd waar eens de golven van den oceaan zich hadden geroerd. Rondom deze zee, zoo zeide ik, werd al datgene gevonden wat achtenswaardig was en duurzaam in betrekking tot de menschelijke beschaving. Griekenland stond daar als één marmerwerk van beeldhouwkunst met al haar louterende beschaving en haar kweeken van kunst en letterkunde. Rome met hare militaire organisatie, en haar eveneens trotsche beschaving en ten onderwerping brengen van andere natiën. In blijvende aanraking met deze machtige en vooruitstrevende volkeren welke de toekomstige eeuwen zouden beïnvloeden, waren de kinderen Israels ingeplant in hun eigen land van belofte, het land van toewijding.

En nu Gods doeleinde. Nadat zij aldaar onderscheidene honderden jaren hadden gewoond, stonden zij hunne eigene taal af, de taal die gesproken was geworden door hunne profeten voor eeuwen lang en vruchtbaar gemaakt met geïnspireerde waarheid, er voor in de plaats erlangende een soort van Helleensch of Arameesch Grieksch, eene Grieksche taal, gesproken overal buiten Griekenland. Toen deze natie aldus min of meer was

doordrongen met de ideën en gewoonten van de hen omringende geslachten en volkeren waren en kwamen zij letterlijk in algeheele aanraking met de voornaamste volkeren der wereld. Ter vastgestelde tijd kwam de Messias tot dit volk en was in oogenblikkelijke aanraking met de andere beschaafde volkeren omreden ze leefden als 't ware onder hen. We beginnen nu allicht te zien den wil des Heeren uitgekomen in zoo bepaalden zin in het daarstellen van het aloude Israël nabij de Grieken, Romeinen en andere natiën vergaderd in die wereldstreken. Toen alzoo het Evangelie kwam, hetwelk voor alle menschen is bestemd, kwam die boodschap in werkelijken zin direct tot deze op den voorgrond der beschaving staande volkeren. De bergrede werd uitgesproken in die taal welke de taal was onder de aldaar levende menschen. En toen de discipelen des Heeren voortgingen om het Evangelie verdere ruchtbaarheid te geven, predikten zij dat in die door hen als Joden aangenomen taal. Ook het Nieuwe Testament, waarschijnlijk met uitzondering van het Evangelie van Mattheus, was eveneens geschreven in de Grieksche taal. Nog misschien kunnen wij niet ten volle zien de doeleinden des Heeren in alle deze dingen, maar als wij in overweging nemen het feit dat de groote keizer van Rome wankelde op zijnen troon, en letterlijk in stukken werd gescheurd even als Griekenland alreeds gegaan was, en wij ons dan tevens nogmaals herinneren dat de Evangelieboodschap aldaar werd gebracht door deze visschermandiscipelen alvorens die algeheele verwoesting plaats greep, zullen wij nader zijn gebracht om de doeleinden Godes te verstaan om zijn volk te brengen in dat gedeelte des aardrijks. In het eigenst raadhuus des keizers was het Evangelie gepredikt geworden, en het nieuwe idee van God, zooals aan het menschdom geopenbaard door den zoon van God, welke kwam om den Vader te verklaren, was eveneens aldaar voorgesteld. Deze alstoen zeer spoedig in verval toenemende natiën werden bekend gemaakt en doordrongen als 't ware van het Christen-idee van Goddelijkheid alvorens hunne verwoesting kwam. En zie nu wat volgde. Na dien nachtelijken tijd in de geschiedenis, of deze duistere eeuwen, de overblijfselen van het oude Griekenland en Rome welke zich in de dagen van hunnen val en verwoesting naar alle richtingen henenspoeden, werden opnieuw vergaderd en uit deze fragmenten werden de uitnemenste aller staten van Europa samengesteld. En zij verrezen niet nogmaals als heïdennatiën, dienende de door de menschen gemaakte Goden als Zeus en Jupiter, maar deze pracht natiën zooals de Duitsche staten, Skandinavië, Frankrijk, Spanje en zelfs Italië zelf verrezen als Christenvolkeren met de Madonna-moeder en haar Goddelijk kind als ideaal, met Jezus als hun

zaligmaker en Zijnen Vader als den eenigen en eeuwigen God.

Dit in ons opgenomen hebbende zullen we misschien een weinig meer op prijs hebben leeren stellen waarom onzen Hemelschen Vader besloot om Israëel van uit Egypte weg te nemen en hen neer te zetten aan de boorden van de Middellandsche zee in directe verbinding met deze machtige geslachten welke waren aangewezen om de toekomstige natiën te beïnvloeden. Heden ten dage genieten wij eene godsdienstige en staatkundige vrijheid, voor 't grootste gedeelte als vrucht van dat contact wat Oud-Israëel had met het uitterende Rome.

Blikken wij verder voorwaarts naar meer nieuwere tijden. Wij moeten nimmer vergeten dat God steeds voor oogen houdt de verbetering op groote schaal van zijne kinderen. Hij is niet voldaan met het welzijn van een enkel geslacht, met buitensluiting van alle anderen, niettegenstaande Hij weliswaar zijn uitverkoren volk heeft bezeten. Heel het menschdom gelijk zijn Zijne kinderen en de algemeene gelijkstelling van heel het geslacht der menschen is Zijn glorievol doel. Waar ooit het menschdom voortbewogen is met een vooruitstrevend doel daar is altoos de Heere daar geweest om met nieuw licht des menschen verstand te overgieten, juist zoo spoedig als men klaar was om het te ontvangen. Zou Hij dat licht zenden alvorens men bereid was hiervoor, de resultaten ervan zouden dan eerder in hunne verwoesting ont-aarden dan dat ze zouden strekken tot hunne vervolmaking. Het menschdom heeft reeds sedert onheugelijke tijden dralend geweest over het geheel beschouwd, en menigmaal zich van de waarheid afgewend wanneer het tot hen was gezonden. Somwijlen heeft men hen ter dood gebracht die kwamen met de boodschap des lichts, terwijl de eeuwen der toekomst de boodschap ten laatste ontvingen en erkenden, en door den invloed heiligheid maakten uit het ongeloof, de boosheid enz. van hen die het ver-wierpen. Dat is inderdaad eene der treurige bladzijden uit der menschen geschiedenis, — de langzaamheid om de waarheid te erkennen en op prijs en waarde te schatten. Wanneer echter het menschdom er op is voorbereid, dan zendt God het hen, en in iedere eeuw van vooruitgang zullen wij de vensteren des hemels geopend vinden even zoo spoedig als het geslacht op aarde bereid is om de vermeerdering van licht te ontvangen. Neemt als voorbeeld hiervan het werk wat was voortgebracht in de eeuw der reformatie, of zooals sommige der geschiedschrijvers het noemen de eeuw der renaissance, wat een Fransche term is, bedoelende godsdienstige opleving. Deze tijd volge op den tijd van bijgeloof, de duistere eeuw genoemd, waarin heksen en duivelbanners werden omgebracht door vuur of andere marteling.

Als eene beschuldigde heks in het water werd geworpen en kon zij zwemmen, dan werd ze voor onschuldig gehouden, maar had hare opvoeding haar geen zwemmen geleerd en moest zij dientengevolge verdrinken, dan werd ze eveneens ten hoogste schuldig bevonden.

(Wordt vervolgd.)

WIE HEEFT HET MEESTE WERK GEDAAN, EN WAT WAS HET?

APRIL 1912.

SOORT VAN WERKZAAMHEDEN.	AANTAL.	NAAM.	VER-TAKKING.	CON-FERENTIE.
Tijd met vreemdelingen doorgebracht.	97 uren.	F. E. White.	Middelburg.	Rotterdam.
" " leden doorgebracht	194 "	L. H. Taylor.	Amsterdam I.	Amsterdam.
" besteed in tractaat-verspreiding.	107 "	Wm. F. Thompson	Groningen.	Groningen.
		K. R. Jensen.	Dordrecht.	Rotterdam.
Aantal Evangeliegesprekken. . . .	318	"	"	"
" tractaten verspreid.	2088	Wm. F. Thompson	Groningen.	Groningen.
" boeken "	2550	"	"	"

In het geheel is er 2455 uur met vreemdelingen doorgebracht, en 3093 met tractaatverspreiding, in welchen tijd 56820 tractaten zijn uitgegeven, 22615 boeken verspreid en 5850 Evangeliegesprekken zijn gehouden. 16 personen zijn gedoopt geworden.

Over het geheel kenmerkte zich de maand April door uitstekend werk wat is gedaan geworden door alle de zendingen uit in het veld. In het bijzonder is er eene groote hoeveelheid lectuur verspreid, en wij twijfelen niet, of al dit zaad, biddend uitgestrooid als het is, zal onder den zegen des Almachtigen rijpe vruchten voortbrengen. En al is het ook dat de zaaiers zelve het voorrecht niet beschoren mag wezen om te oogsten, laat geen hunner vergeten, dat eenmaal in den dag des oordeel aller werk in het licht zal komen, en iedere daad die wij hebben volbracht met den geest van onze roeping, op onze creditzijde zal zijn geschreven. Met allerbeste wenschen van uit het hoofdkantoor weer verder gegaan om ons werk af te leveren ter voldoening des Heeren, ons aller Werkgever.

AANGEKOMEN.

Op 27 April zijn de volgende zendelingen aangekomen:

Ouderling Henry J. Watkins en Jonathan S. Browning, beiden van Ogden, Utah.

Ouderling Watkins is naar de Amsterdamsche Conferentie gezonden, terwijl Ouderling Browning zijne werkzaamheden in de Luiksche Conferentie zal aanvaarden.

Op 8 Mei zijn aangekomen:

Estel L. Wright, hem is Groningen als arbeidsveld aangewezen.

John F. Barlow, met Arnhem als voorloopige standplaats, terwijl William Russell Parker te Rotterdam is gebleven.

De eerste komt uit La Grande, Oregon, de tweede uit Ogden, Utah, en de derde uit Lanark in Idaho.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Amsterdamsche Conferentie zal worden gehouden op Zondag den 26sten Mei.

Drie vergaderingen zijn belegd, te weten des morgens om 10, en des middags om 2 uur in de gewone vergaderzaal Wittenstraat, en des avonds 7 uur in het gebouw Odéon, Singel.

Alle vrienden, belangstellenden enz. worden beleefdelijk uitgenoodigd.

VERPLAATST.

Ouderling Franklin R. Smith is van de Rotterdamsche naar de Groninger Conferentie verplaatst.

Ik heb lang vermoed, en word door den loop der wereld en mijne eigene inwendige ondervinding dagelijks méér overtuigd, dat er geen ander wezenlijk ongeluk bestaat dan dit ééne: God niet tot vriend te hebben.

F. BREMER.

Beheerscht drie dingen: de tong, het humeur, de daad. Heb drie dingen lief: de waarheid, de reinheid, de openhartigheid. Veracht drie dingen: de wreedheid, de laagheid, de ondankbaarheid. Waardeer drie dingen: tijd, geld, gezondheid.

HET JAARFEEST DER ZUSTERVERGADERING TE AMSTERDAM.

Op den avond van den 15den Maart j.l. is te Amsterdam herdacht het feit dat voor 60 jaren terug voor het eerst in de kerk de zustervergadering is georganiseerd geworden. Ons werd indertijd door de Presidente der aldaar gevestigde afdeeling een uitvoerig verslag gezonden om in de Ster te publiceeren. Overvloed van copie noodzaakte ons echter dit te laten liggen tot heden, en wij verzoeken onze lezers en in het bijzonder hen te Amsterdam, alsmede de leden der zustervergadering aldaar ons niet ten kwade te willen duiden dat wij alsnog het verslag niet in zijn geheel opnemen, maar er enkel een uittreksel, de voornaamste punten behelzende, — van geven.

Nadat als gebruikelijk is, door gebed en zang de bijeenkomst was geopend, werd er door de presidente, Zuster Schilperoot, tot de aanwezigen een kort welkomstwoord gericht, waarin ze hare dankbaarheid uitte aan onzen Hemelschen Vader voor de ontelbare zegeningen, zoo menigmaal en zoo ruimschoots ontvangen. Ook de zusters die zoo getrouw van week tot week hunne krachten hadden besteed om de vergaderingen en de lessen daar gegeven zoo goed te doen slagen, werden herdacht. Een aanmoedigend woord werd mede gericht tot hen der aanwezigen die tot dusver nog niet als lid waren toegetreden en ernstig werd hen in dezen op hunne plichten gewezen. „En gij, o mannen”, — zoo zeide Zuster Schilperoot, — „herinnert u dat gij van uwe zijde eveneens een goed werk doet door uwe vrouwen te helpen en te schragen en hen mede te bewerken opdat ze eens per week dat avondje voor de Zustervergadering afzonderen”.

De Penningmeesteres Zuster Romkema las het verslag voor, de werkzaamheden bevattende van het afgelopen jaar, waaruit bleek dat er inderdaad door deze bloeiende vertakking van onze op prijs geschatte Zustervergadering heel wat goeds was verricht geworden.

Ter opluistering en om aan een en ander een feestelijk karakter te geven werd het grootste gedeelte van den tijd doorgebracht met het zingen van liederen, het houden van voordrachten enz. Kortom men had dien avond heusch een gezellige tijd die nog lang in herinnering zal blijven, en zonder twijfel op een volgend jaar hervat zal worden.

Wij wenschen de Amsterdamsche Zustervergadering alle succes op haar goed werk en stellen haar voorbeeld gaarne ter navolging in andere gemeenten voor.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

BROEDERLIEFDE.

„O ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't dat zonen
Van 't zelfde huis als broeders samen wonen”.

Zoo zong reeds voor eeuwen her eene van Israels grijze dichters, wiens woorden ons in de gewijde geschiedenis zijn overgebleven. Reeds toen onder het volk des Heeren van dien tijd werd door poëten en volksdichters de behoefte aan onderlinge liefde gevoeld, vooral wanneer de verschillende zonen van één huisgezin, meermalen uit een veelvoudig huwelijk gesproten en als zoodanig slechts halve broeders waren.

Broederliefde moest eene der kenmerken zijn dat inderdaad de liefde des Vaders in de harten van het geslacht van het godsvolk, en in het bijzonder in dat van het opkomende geslacht, leefde. „Goed en liefelijk”, dat zijn de woorden waarmede de Psalmist de deugden ervan bestempelt, en wel terecht zijn die woorden gekozen. Waar de onderlinge liefde van zonen uit hetzelfde huis zich openbaart, daar is dat een bewijs dat door hen de eischen van ware godsdienst wordt begrepen, alsmede een bewijs dat de gewilligheid om te leven in overeenstemming met de beleden beginselen, wordt getoond.

Onder Israël nu was het zeer zeker somwijlen ten hoogste noodzakelijk om op deze dingen te wijzen. De eigenaardige omstandigheden in verband met het zoeven genoemde meervoudige huwelijk, en het feit dat het veelal zwervende herdersvolk dikwijls aan hunne jeugd niet die beschavende opvoeding konde geven als wij die in latere dagen gewend zijn, maakte een veelvuldig vermaan door de leiders en voorgangers zeer gewenscht. Door de openbaringen van vroeger en later tijd nu weten wij dat Israël weliswaar onder onmiddellijke Godsregeering leefde, maar toch onder een lagere wetten-standaard, dan het volk wat thans de Goddelijke banier van openbaring huldigt. Ofschoon Israël in zijne dagen uitmuntte boven andere hen omringende volkeren wat beschavende wetten betreft, toch was het een volk van ouden tijd en vele van de dingen door hen als goed en rechtvaardig geacht, hebben sedert dien tijd afgedaan. De Zalig-

maker zelve veranderde en verbeterde hunne wetten en voerde die omhoog tot een meer volmaakter peil. Toch was broederliefde als uiting van rechtvaardigheidszin ook toen al geboden en bij de verklaring van den hoofdinhoud der wet van Horeb, door den Zoon van God, herinnerde Hij er aan, dat alleen het gebod van liefde zoowel jegens den naaste als jegens den Heer was, wat ingegrift stond op de steenen tafelen. Toch is datzelfde gebod thans bij de nog nieuwere en volmaaktere openbaringen ook van nog volmaaktere kracht geworden. Broederliefde behoort zich volgens de geboden van den Heer in dezen tijd niet alleen meer uit te strekken tot zonen van het een en hetzelfde menschelijk familie-huis, maar door den samenvoegenden band van het Evangelie is de beteekenis van huis en familie ook in een veel uitgestrekteren vorm gegeven. Thans geldt het niet alleen meer de liefde te zien toegepast aan de zonen en dochteren voortgebracht door een en hetzelfde ouderenpaar, en alzoo broeders en zusters naar den vleesche, maar thans geldt die wet in den uitgestrekten vorm van zonen van hetzelfde Evangelie, of beter misschien nog, hetzelfde Jezushuis. De familiebanden zijn gelegd voor alle standen en eveneens voor alle tijden. Deze banden hier gelegd en onderwezen om vast aangesnoerd te worden, zijn geene banden die alleen betrekking hebben op dit leven en met den dood worden ontbonden, maar zijn banden die rijken tot over dood en grafen zijn aangewezen om eenmaal met de betrokken personen zelf tot volle volkomenheid te geraken.

En evenals het gaat met alle de verschillende deugden door het Evangelie onderwezen, zoo ook hier. Wat hier verkregen wordt behoort aan de andere zijde niet meer te worden geleerd. Zonder het in toepassing brengen van redelijke liefde die zich uiten wil in onderling samenwerken en vrij is van alle zelfzucht, is geene volmaking en bijgevolg ook geene zaligheid denkbaar, vandaar dus, dat willen wij eenmaal zalig worden wij onze gevoelens ook ten opzichte dezer zaak hebben te trainen.

Door de gezamentlijk gesloten verbonden met God den Heer zijn wij allemaal Zijne kinderen geworden en bijgevolg allen broeders, en allen zonen uit hetzelfde gezin. Allen een en dezelfde vader. Allen broeders en zusters. Zelfs is ons geleerd ook onderling elkander dien naam te geven waar het dagelijksche leven ons met elkander in aanraking brengt. Waar we dien naam aanvaardden, daar heeft dien naam ons jegens elkander ook de verplichtingen als broeders en zusters opgelegd. Waar we ons schaarden bij hen die gewillig waren met het onderling voeren van dien broedertitel zich ook hun oudsten broeder te willen herinneren, daar kwam ook op ons de verplichting om ten opzichte dezer

zaak van onderlinge liefde ook onzen grooten oudsten broeder en voorganger na te streven, en in Zijne voetstappen te wandelen. Zijne broederliefde nu was zóó groot, dat waar hij de leden, de jongere leden Zijner eigen Goddelijke familie in gevaar en duisternis zag, daar aarzelde Hij niet om het zwaarste offer wat van een broeder gevraagd kan worden vrijwillig te brengen. Hij gaf alles wat Hij bezat. Zijne heerlijkheid, Zijn kroon, Zijn roem en Zijn leven. Dat alles bracht Hij en toonde daarmee dat Hij volkomen homogeen ging met de opvatting van de bij Hem vergeleken minderwaardige dienstknechten van Zijnen Vader uit het verleden. Al de eer, die de Zijne had kunnen zijn wanneer hij de stem van den verzoeker had gevolgd gaf Hij op, enkel uit ware en welbegrepen broederliefde. De vruchten die deze daad van vrijwillige liefde en gehoorzaamheid Hem zouden brengen, lagen nog verscholen in de verre toekomst, maar niettegenstaande dat redde Hij Zijne schepping, en toonde zich de groothartigste aller wezens en gaf een voorbeeld van broederliefde als nimmer te voren ooit in de schepping en de geschiedenis daarvan was voorgekomen.

Nogmaals, wat leert ons dit? Wij die de Heiligen zijn van de laatste dagen. Wat leert ons dit alles? Het leert ons om ook onze broeders lief te hebben met ware broederliefde. Het leert ons dat wij vooral den nadruk zouden leggen op ware liefde. Eene liefde die zich niet in de eerste plaats dient te uiten in het onderling den tijd verbeuzelen onder den schijn van broeder en zusteromgang maar wat in werkelijkheid niets anders is dan anderen over den hekel te halen, maar het leert ons dat wij onze liefde jegens onze broeders en zusters zóó ver zouden uitstrekken dat wij gewillig waren om altijd en overal het beste te zoeken voor elkander en vooral wanneer de betrokken persoon zelve niet aanwezig is. Wij vinden dan de beste gelegenheid om uit te doen komen dat onze opvatting van de besproken liefde de ware opvatting is. Wij hebben dan de gelegenheid om zonder gezien te worden en zonder van iemand te worden geprezen onzen broeder wél te doen. En God die alles en ook dit in het verborgen ziet zal het ons in het openbaar vergelden. Nimmer echter zij het loon ons doelwit, maar altoos en alleen de zaak zelve onze belooning.

Zooals gezegd, onze daden hebben alleen dan waarde wanneer ze vrij van alle zelfzucht zijn, en vrij van eenige hoop op wederverging. De wetten en regelen van den Heer zijn schoon, zeer schoon en hebben allen ten doel om Zijne schepping te volmaken. Uit den mond van Zijne kinderen wenscht de Heer Zijn lof bezongen te hebben en deze lof voortgebracht door Zijne kinderen die Zijne bedoelingen lief hebben en daarvan bewijs geven door deze bedoelingen tot de hunne te maken uitkomende in het leven.

wat door hen wordt geleid in betrekking tot hunne verhouding tegenover hunnen naaste, is kostelijk in de oogen van Hem en stijgt als een liefelijke reuk, als de reuk van aloë en mirre op tot den troon van den Vader van allen.

GETUIGENIS VAN JACOB GATES.

Mijn vader, Jacob Gates, op zijn weg zijnde naar Engeland in 1849, hield zich een oogenblik op in de stad Richmond, alwaar toen ter tijde Oliver Cowdery woonde. Hoorende dat Oliver zich in slechte gezondheidstoestand bevond, en zijne oude vriendschap met hem wenschende te vernieuwen, — zij waren in de dagen van ouds namelijk zeer goed met elkander vertrouwd geweest, — bezocht mijn vader hem in zijne woning. Hun gesprek gedurende het bezoek verwijlde een tijdlang bij de vroegere geschiedenis der Kerk, alsmede betrekkelijk de moeitevolle ondervindingen gedurende de tijden doorgebracht te Missouri en Illinois. Eindelijk bracht mijn vader de volgende kwestie voor hem: „Oliver” — zoo zei hij, — „ik zou wel willen dat ge mij de heele waarheid vertelde aangaande uw getuigenis betreffende het Boek van Mormon — de getuigenis voortgezonden over heel de wereld onder uwe naamteekening, en gevonden op het titelblad van het boek. Was uwe getuigenis gebaseerd op een droom, was het de inbeelding van uw verstand, was het eene illusie, een sprookje, of wat was het, — vertel het mij naar waarheid”.

Hem aldus te ondervragen scheen Oliver zeer diep te treffen. Hij zeide niet een enkel woord, maar verrees van zijn leuningstoel en ging naar de boekenkast, nam vandaar een Boek van Mormon van de eerste uitgaaf, sloeg op de „Getuigenis der Drie Getuigen”, ea las met den meesten eerbied de woorden die hij nu twintig jaar geleden met zijnen naam had onderteekend. Mijn vader aanziende zeide hij: „Jacob, het is mijn verlangen dat gij u herinneren zult wat ik thans tot u zal zeggen. Ik ben stervende als het ware, en welk voordeel zou het mij geven als ik u aleen leugen vertelde. Ik weet dat dit Boek van Mormon vertaald was door de gift en de macht des Heeren. Mijne oogen zagen, mijne ooren hoorden, en mijn verstand was aangeraakt. Ik weet, waarvan ik getuigde dat het de waarheid is. Het was geen droom, geene inbeelding van het verstand, neen, het was werkelijkheid”.

Toen vroeg mijn vader hem naar den engel onder wiens handen hij het priesterschap had ontvangen, en hierop gaf hij het volgend antwoord: „Jacob, ik gevoelde de hand van den engel even zoo duidelijk op mijn hoofd als ik de uwe zou kunnen voelen, en zijne stem hoorde ik even duidelijk als ik de uwe nu hoor”.

Daarna vroeg vader hem het volgende: „Als dan alles wat je mij vertelde de waarheid is, waarom verliet ge dan de Kerk?” Oliver maakte alleen deze verklaring; — hij zeide: „toen ik de Kerk verliet, gevoelde ik mij zwak, ik gevoelde mij juist als had ik bloed vergoten, maar ik ben daar nu over heen”.

Staat Utah. Provincie Salt Lake. Jacob Gates van Salt-Lake-City, zijnde eerst overeenkomstig de wet beeedigd, verklaart en heeft gezegd, dat hij een burger is van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, voorts dat hij zevenenvijftig jaar oud is, en zoon is van Jacob Gates, welke vóór zijn dood hem dit gesprek mededeelde, dat hij had met Oliver Cowdery te Richmond, Missouri, en dat het bovenstaande een waar en trouw verhaal is van gezegd gesprek, zooals medegedeeld door zijnen vader.

JACOB F. GATES.

Opgeteekend en beeedigd voor mij den 30sten Januari 1912.

ARTHUR WINTERS.

Publiek Notaris.

RECTIFICATIE.

Ter wille van de rechtvaardigheid zien wij ons genoodzaakt om nog even terug te komen op ons bericht opgenomen in het vorige nummer in betrekking tot het in de zending gedane werk op den verjaardag der Kerk, namelijk 6 April. Het was niet alleen de Rotterdamsche en Luiksche Conferentie die zich dien avond in de verschillende vergaderingen door koor, muziek en anderzins zeer verdienstelijk hebben gemaakt, maar ook de conferentiën en vergaderingen te Arnhem, Groningen en Amsterdam hebben zich in hunne werkzaamheden op uitnemende wijze onderscheiden. De verschillende koren aldaar, onder de leiding van hunne bekwame zendelingen-directeuren hebben eveneens in ieder opzicht hun best gedaan om de vergaderingen gehouden op dien avond, waar meer in het bijzonder de oprichting der kerk werd herdacht, zoo aangenaam en attractief mogelijk te doen zijn.

Ter verduidelijking van een en ander zij nog even opgemerkt, dat de hierop betrekking hebbende volzinnen wel in het oorspronkelijke copiewerk, geschreven door den Zendingspresident Br. Eardley voorkwamen, maar door de overstelpend drukke bezigheden van den assistent over het hoofd zijn gezien geworden. Wij bieden bij dezen onze verontschuldiging hieromtrent aan, en spreken gaarne een woord van aanmoediging uit tegen onze ijverige broeders die in alle deelen van de zending dezen dag tot zulk eene bijzondere hoogte hebben weten op te voeren.

REDACTIE.

„OMMEKEER”,
door E. W. ÓECSOR.

Vervolg van bladz. 143.

Het huis op zich zelve was niets bijzonders. — Al juist gelijk als daar ginds in de prairiën, eenvoudig en klein, van het type der gebruikelijke houten huizen met vooruitstekend en spits toeloozend dak, twee groote vensters, een gewoon soort van voordeur en van binnen ingedeeld in zes heel gewone kamers. De bemeubeling was eenvoudig maar degelijk, en verscheen ten zeerste uitnoodigend in het oog en het hart van een knaap die duizend mijlen van huis af was.

De familie bestond uit vader en moeder, — twee goedaardige menschjes, den middelbaren leeftijd reeds gepasseerd zijnde, — John, eenentwintig jaar oud, voorbeschikt door zijn ernstige vader en vrome moeder om een prediker der gerechtigheid te worden, en Ruth, een meisje van zestien, welke nog de kinderjurk droeg en onopgestoken haar.

Zij was eene dier aangename onschuldige liefdevolle meisjes van het echte Amerikaansche type. Er was altijd een lach in hare donkere oogen, en een vaste trek van vroolijkheid was er om hare volle roode lippen en in het kuiltje in hare wangen.

De ouders waren ten zeerste voldaan over hare kinderen en de kinderen op hunne beurt hielden van hun ouders. Het was daar inderdaad een klein paradijs op aarde, waarin de cowboy was aangeland en toen de ruwe zelfkant een weinig versleten was werd hij al haast gelijk aan een van hen.

HOOFDSTUK IV.

„O schoone, overschoone dagen van mijnen schooltijd. Gouden dagen van zorgelooze jeugd”, was hetgeen wat Preston in later dagen omtrent dezen tijd placht te zeggen.

De eerste morgen dat hij naar het college ging, hield hij stand bij de fontein, geplaatst in front van eene der hoofdgebouwen, en nam aldaar een dronk van het glasheldere water. Andere jongelui, zoowel knapen als meisjes vulden het plein, en de vreugde die afstraalde van hunne gezichten gaf ieder die hen zag een prettig en aangenaam gevoel. Flinke meiden en sterke jongens waren het. Enkelen hunner hadden met de schermutselingen des levens al even kennis gemaakt, maar geen een was noch recht op het slagveld der maatschappij geweest. Geloof, hoop en liefde vervulde nog hunne harten. Ambitie en moed waren nog de grondtonen van hun streven. De machtige raadsele des levens waren nog verre van hen. Werkelijke levensraadsele, de oplossing waarvoor al hunne krachten werden

gevraagd hadden zich in de korte periode van hun bestaan nog niet voorgedaan. Ze waren gelukkig alleen voor en met het bestaan hen geschonken. Het was een even groot geluk voor hen om trouw en eerlijk te zijn als het voor het gras is om groen en voor de hemel om blauw te wezen. Het was voor hen de spontane levensuiting.

Een man stapte het plein op. Zijn gelaat was gerimpeld, zijn haar was sneeuw, eene zijner armen had hij verloren, en zijne kleeding was slordig. Naar zijne verschijning te oordeelen was hij minstens in honderd veldslagen des levens geweest, en had daar een werkzaam aandeel ingenomen. Als hij zijn weg koos naar de fontein hield hij eveneens stand en nam een dronk van het opborrelende water en richte enkele woorden tot de vergaderde jeugd.

„O gouden tijd” — zoo zeide hij, — „hoe ongebonden is uw vreugde, hoe mateloos uw geluk, hoe onschuldig uw genoegen en hoe hoopvol uwe droomen. Speel uwe rechtvaardige spelen, droomt gij voort o jeugd, den droom der goden. Heden nog vloeit de maat uwer vreugde over, vandaag nog is uw geluk volkomen. Morgen allicht komt uw droevig ontwaken.”

En hiermede ging hij heen.

HOOFDSTUK V.

Vier jaren waren gekomen en gegaan sedert Preston daar in dien merkwaardigen nacht had tencder gelegen met de aarde voor een bed en zijn zadel voor een hoofdkussen. Vier jaren van voortvliedenden tijd, waarin ieder uur bijna een gelukkig uur was geweest, en alles scheen hem slechts een gouden droom, een droom zooals alleen de jeugd wordt gegeven.

Wel echter halden in dien tijd veranderingen plaats gegrepen. John had de school nu reeds twee jaar geleden verlaten. Met groote eer had hij als nummer één van zijne klasse zijn diploma gehaald. In zich had hij den drang gevoeld om het Evangelie te prediken, maar in de oostelijke staten was tot dusver nog geen plaats open gevallen, zoodat hij zich genoodzaakt had gezien zich meer naar het westen te begeven, — het wilde en nieuwe westen. De morgen van zijn vertrek was nog lang in herinnering gebleven in zijn klein tehuis daar te N. Preston kon nog zijne goede vrome moeder zien, zooals ze daar toen stond, met hare oogen vol met tranen en haren zoon Gods besten zegen wenschende in zijne roeping, en eveneens zag hij in zijne verbeelding nog John's edelen vader een brok trachtende weg te slikken die opkwam in zijne keel, als hij voor 't allerlaatst nogmaals zijnen zoon vermaande, — zijn eenigen zoon — om steeds stand te houden voor Christus en Zijne Waarheid. In de oogen van Ruth

scheen nog hetzelfde trotsche geluk dat daar was toen zij haar groote, sterke en brave broeder vaarwel had gezegd, toen hij henenging om het kwaad der wereld in de oogen te zien. En John, — man dat hij was, — was ferm vertrokken en had een kus gelaten op moeders dierbaar gelaat en zijnen zegen als Gods dienaar, — doende verblijven op haar huis.

Dat alles was al twee jaar geleden. Af en toe schreef hij — John — hen een brief en van uit die brieven was het dat ze een glimp van zijn werk leerden kennen. Hij hield verblijf in de stad S. in Wyoming. De kudde waarover hij was aangesteld te waken was niet groot, en hij had met zijn werkzamen geest het op zich genomen om tevens het oog te houden over twee andere kleine herderlooze gemeenten welke zich bevonden in een paar eveneens kleine dorpen op onderscheidene mijlen afstand. In zijn werk ontmoette hij zeer dikwijls leden van die bijzondere secte, waarvan gezegd werd dat zij volgelingen waren van Joseph Smith. Ze schenen hem goede menschen te zijn, netjes en zindelijk in hun dagelijkschen omgang en zedelijk, — openhartig en gemakkelijk te naderen, ofschoon zeer moeilijk te bekeeren tot eene andere zienswijze of geloof. In een van zijne brieven vertelde hij zijne ouders dat hij in een Mormoonsch vergaderhuis had gepredikt, en dat de meesten der aanwezigen die naar hem luisterden leden van deze secte waren geweest. Zij hadden groote aandacht aan zijne woorden gegeven, maar John had niemand tot zijne zienswijze kunnen toebrengen. In zijne gesprekken met de Mormonen had hij hen over het algemeen goed onderlegd en wel belezen gevonden, benevens zeer practisch, en bijna altoos in staat om eene reden op te geven voor de hoop waarvan ze getuigenis gaven die in hen was. Velen van de predikanten, — vrienden van John, — waren hunne doodelijke vijanden, maar hij zelve beschouwde hen als te zijn eveneens kinderen van één Vader die allen liefhad, en waardig om zalig te worden. Hij zocht om waar hij kon hun vriend te zijn en hen te leiden tot het ware Christelijke licht (*Wordt vervolgd.*)

INHOUD.

Oorzaak en gevolg.	Blz. 145	Het Jaarfeest der Zustersvergadering	
Wie heeft het meeste werk gedaan		te Amsterdam	Blz. 152
en wat was het?	" 150	Broederliefde	" 153
Aangekomen	" 151	Getuigenis van Jacob Gates	" 156
Conferentie-Aankondiging	" 151	Rectificatie	" 157
Verplaatst.	" 151	"Ommekeer" (vervolg van blz. 143)	" 158

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika f 1.00. — Per exemplaar 10 cent.